

Juan Pablo Villalobos

” *Un roman scurt, de o mare originalitate,
care-ți îngheață sângele în vine.*

VSD

FIESTA ÎN BÂRLOG

Traducere de HORIA BARNA

Pentru Mateo

Unu

Unii spun că sunt precoce. Spun asta mai ales fiindcă se gândesc că sunt prea mic ca să știu cuvinte grele. Unele dintre cuvintele grele pe care le știu sunt: „sordid“, „nefast“, „șic“, „jalnic“ și „fulminant“. De fapt, nu sunt chiar așa de multe persoanele care spun că sunt precoce. Chestia e că nu cunosc multă lume. Abia dacă știu vreo treișpe sau paișpe persoane, iar dintre acestea doar patru spun că sunt precoce. Îmi spun că par mai mare. Sau invers, că sunt prea mic pentru chestiile astea. Sau inversul inversului, uneori chiar își închipuie că sunt

un pitic. Dar eu nu cred că sunt precoce. De fapt, mă folosesc de un truc, așa cum fac magicienii, ăia care scot iepuri din joben, doar că eu scot cuvinte din dicționar. În fiecare seară, înainte de culcare, citesc din dicționar. De rest se ocupă memoria mea, care e bună, aproape fulminantă. Nici Yolcaut nu crede că sunt precoce. Îmi spune că sunt un geniu, zice așa:

– Tochtli, ești un geniu, ticălos mic. Și mă mângâie pe creștet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

De fapt, persoanele care cred că sunt ciudat sunt mai multe, șapte. Iar asta pur și simplu pentru că-mi plac foarte mult pălăriile și pentru că port mereu pălării. Purtatul pălăriei e un obicei foarte bun al celor șic. În văzduh există porumbei care își fac nevoile. Dacă nu porți pălărie, te murdărești pe creștet. Porumbeii sunt niște nerușinați. Își fac porcăriile în văzul lumii, în timp ce zboară. La fel de bine ar putea să și le facă ascunși între crengile copacilor. Așa n-ar mai trebui să stăm mereu cu ochii pe sus și să ne facem griji pentru cap. Și mai e ceva: pălăriile, dacă sunt pălării bune, îți dau un aer de

distincție. Adică pălăriile sunt precum coroanele regilor. Dacă nu ești rege, poți să porți o pălărie pentru distincție. Dar dacă nu ești rege și nici nu porți pălărie, până la urmă ajungi un neica-nimeni.

Nu cred că sunt ciudat fiindcă port pălării. În plus, ciudățenia e rudă cu urâțenia, așa cum spune Cinteotl. Sunt însă foarte sigur că e bărbătesc. De exemplu, nu mă smiorcăi toată ziua pentru că n-am mamă. Se presupune că dacă n-ai mamă trebuie să plângi mult, litri de lacrimi, zece sau douăzeci zilnic. Dar eu nu plâng, fiindcă cei care se smiorcăie sunt poponari. Atunci când sunt trist, Yolcaut îmi spune să nu plâng, zice:

– Stăpânește-te, Tochtli, stăpânește-te ca un bărbat.

Yolcaut e tatăl meu, dar nu-i place să-i spun tată. Zice că suntem cea mai tare gașcă de băieți pe o rază de cel puțin opt kilometri. Yolcaut are simțul realității și de-aia nu spune că suntem cea mai tare gașcă din univers sau cea mai tare gașcă pe o rază de opt mii de kilometri. Realistii sunt persoane care cred că realitatea nu e așa

cum crezi tu. Asta mi-a zis-o Yolcaut. Realitatea e așa, și cu asta, basta. Punct. „Trebuie să fii realist“ e expresia preferată a realiștilor.

Eu cred că suntem o gașcă foarte tare. Pot s-o dovedesc. Găștile sunt ca solidaritatea. Iar solidaritatea face ca, de vreme ce mie îmi plac pălăriile, Yolcaut să îmi cumpere pălării, multe pălării, atât de multe, că am adunat o colecție de pălării din toată lumea și din toate epocile. Deși acum, mai mult decât pălării noi, îmi doresc un hipopotam pitic din Liberia. Mi l-am și notat pe lista de lucruri pe care le vreau și i-am dat-o lui Miztli. Așa procedăm mereu, fiindcă eu nu prea ies pe stradă, și-atunci Miztli îmi cumpără tot ce vreau, din ordinul lui Yolcaut. Iar fiindcă Miztli are o ținere de minte foarte proastă, trebuie să-i fac liste. Dar un hipopotam pitic din Liberia nu se găsește prea ușor la pet shop. La pet shop se vând, în general, câini. Dar cine-și dorește un câine? Nimeni nu-și dorește un câine. E așa de greu să găsești un hipopotam pitic din Liberia, încât s-ar putea să trebuiască să mergi să-l capturezi din Liberia. De-aia mă și doare foarte

tare burta. De fapt, pe mine mă doare burta mereu, dar acum crampele sunt mai dese.

Mă gândesc că în momentul ăsta viața mea e puțin sordidă. Sau jalnică.

De Mazatzin îmi place aproape întotdeauna. Nu-mi place atunci când devine riguros și vrea să se țină cu strictețe de programa de studiu. Firește, Mazatzin nu-mi spune Tochtli. Mazatzin îmi spune Usagi, care e numele meu în japoneză, fiindcă îi plac mult toate lucrurile din Imperiul Japoniei. Ce-mi place mie din Imperiul Japoniei sunt filmele cu samurai. Pe unele le-am văzut de atâtea ori, că le știu pe de rost. Când le revăd încep să rostesc replicile samurailor înaintea lor. Și nu greșesc nicio dată. Pot să fac asta datorită memoriei mele, care e aproape fulminantă. Unul din filme se numește *Apusul samuraiului* și este despre un samurai bătrân care îl învață pe un copil chestii

de-ale samurailor. La un moment dat îl obligă să stea nemișcat și mut o grămadă de zile. Îi spune așa: „Paznicul este tăcut și știe să aștepte. Răbdarea este cea mai bună armă a sa, asemenea unui cocor care nu cunoaște disperarea. Pe cei slabi îi poți cunoaște atunci când se mișcă. Pe cei puternici, în nemișcare. Privește sabia fulminantă care nu se clintește. Privește vântul. Privește-ți genele. Închide ochii și privește-ți genele.“ Nu știi pe de rost doar filmul ăla, știi mai multe, patru.

Într-o zi, în loc să-mi predea, Mazatzin mi-a spus povestea lui, care-i foarte sordidă și jalnică. Chestia e că mai demult făcea o afacere foarte bună cu reclamele de la TV. Câștiga milioane de pesos pentru că inventa reclame pentru șampoane și sucuri. Dar Mazatzin era mereu trist, fiindcă el, de fapt, studiase ca să devină scriitor. Aici începe partea sordidă: să câștigi milioane de pesos și să fii trist pentru că nu ești scriitor. Asta-i sordid. Așa că, năpădit de tristețe, Mazatzin a plecat să trăiască foarte departe, într-o cabană izolată, undeva sus, pe un vârf de munte. Voia să mediteze și să scrie o carte

despre viața lui. Și-a luat chiar și un computer. Asta nu mai e sordid, dar e jalnic. Problema e că lui Mazatzin nu i-a venit inspirația și între timp asociatul lui, care îi era și cel mai bun prieten, a făcut ce-a făcut și a pus mâna pe toate milioanele lui de pesos. Nici pomeneală să-i fie cel mai bun prieten, era un trădător.

Atunci a venit Mazatzin să lucreze cu noi, pentru că Mazatzin face parte din categoria celor culți. Yolcaut spune că cei culți sunt persoane încredute fiindcă știu multe chestii. Știu chestii din științele naturii, cum ar fi că porumbii transmit boli scârboase. De asemenea, știu chestii din istorie, cum ar fi că francezilor le place mult să le taie capetele regilor. De-aia celor culți le place să fie profesori. Uneori știu lucruri greșite, cum ar fi că pentru a scrie o carte trebuie să te duci într-o cabană în pustietate, în vârf de munte. Asta zice Yolcaut, că cei culți știu multe lucruri din cărți, dar nu știu nimic despre viață. Și noi trăim în pustietate, dar nu pentru inspirație. O facem ca să ne protejăm.

În orice caz, fiindcă eu nu pot să mă duc la școală, Mazatzin mă învață tot felul de chestii de prin cărți. Zilele-astea studiem cucerirea Mexicului. E un subiect tare, cu război, morți și sânge. Așa-i istoria: de o parte se aflau regii din regatul Spaniei și de alta indienii care trăiau în Mexic. Pe atunci regii din regatul Spaniei voiau să fie și regii Mexicului. Așa că au venit și s-au apucat să îi omoare pe indieni, însă doar ca să-i sperie și ca să-i facă să-și accepte noii regi. De fapt, pe unii indieni nici nu-i ucideau, doar îi ardeau la tălpi. Povestea asta îl enervează la culme pe Mazatzin, fiindcă el poartă cămăși de in și sandale, de parcă ar fi indian. Și începe cu discursurile. Îmi spune:

– Ne-au furat argintul, Usagi, ne-au jefuit!

De parcă indienii omorâți ar fi fost verii sau unchii lui. Jalnic. Evident, spaniolilor nu le place să le taie capetele regilor. Și acum regii lor au capetele lipite de gât. Mi-a arătat Mazatzin o fotografie într-o revistă. Și mai jalnic.

Una dintre treburile pe care le-am învățat de la Yolcaut e că nu întotdeauna persoanele se transformă în cadavre doar cu un glonț. Adesea

e nevoie de trei gloanțe sau chiar de paișpe. Depinde unde tragi. Dacă le tragi două gloanțe în cap, mor sigur. Dar în păr poți să le tragi și o mie de gloanțe, că nu se întâmplă nimic, deși trebuie să fie tare să vezi așa ceva. Știu toate astea dintr-un joc pe care îl jucăm Yolcaut și cu mine. Jocul e cu întrebări și răspunsuri. Unul spune un număr de gloanțe trase într-o anumită parte a corpului, iar celălalt răspunde: „viu“, „cadavru“ sau „pronostic rezervat“.

- Un glonț în inimă.
- Cadavru.
- Treizeci de gloanțe în unghia degetului mic de la piciorul stâng.
- Viu.
- Trei gloanțe în pancreas.
- Pronostic rezervat.

Și tot așa. Când nu mai știm părți ale corpului, căutăm și altele într-o carte care are desene cu toate, chiar și cu prostata și cu bulbul rahi-dian. Apropo de creier, e important să scoți pălăriile înainte de a trage în cap, ca să nu le murdărești. Sângele e foarte greu de curățat. Asta repetă tot timpul Itzpapalotl, servitoarea

care face curat în palatul nostru. Da, palatul nostru, Yolcaut și cu mine suntem stăpânii unui palat, chiar dacă nu suntem regi. Faza e că avem mulți bani. Foarte mulți. Avem pesos, care sunt moneda Mexicului. Avem și dolari, care sunt moneda Statelor Unite. Și avem și euro, moneda unor țări și regate din Europa. Mi se pare că avem miliarde din fiecare cele trei feluri, deși cel mai mult ne plac bancnotele de o sută de mii de dolari. Și în afară de bani avem bijuterii și comori. Și multe seifuri care au combinații secrete. De-aia cunosc puțini oameni, treișpe sau paișpe. Pentru că dacă am cunoaște mai mulți oameni, ne-ar fura banii sau ne-ar băga în transă ca pe Mazatzin. Yolcaut spune că trebuie să ne protejăm. Așa fac și găștile.

Zilele trecute a venit la palatul nostru un domn pe care eu nu-l cunoșteam și Yolcaut voia să știe dacă eram bărbat sau nu. Domnul acela avea fața pătată de sânge și, la drept vorbind, îți cam intra frica în oase când îl vedeai. Dar eu nu am zis nimic, fiindcă să fii bărbat înseamnă să nu-ți fie frică, iar dacă ți-e frică,

ești un poponar. Am rămas foarte calm în timp ce Miztli și Chichilkuali, care sunt paznicii palatului nostru, îi trăgeau niște lovituri fulminante. Omul s-a dovedit a fi poponar, pentru că a început să țipe și striga: „Nu mă omorâți! Nu mă omorâți!“ Chiar s-a scăpat în pantaloni. Partea bună e că eu m-am dovedit bărbat și Yolcaut m-a lăsat să plec înainte să-l transforme pe poponar în cadavru. Sigur l-au ucis, fiindcă mai târziu am văzut-o pe Itzpapalotl trecând cu găleata și cu mopul. Nu știu însă câte gloanțe i-au tras. Am impresia că cel puțin patru, în inimă. Dacă i-aș lua în considerare și pe cei morți, aș avea o listă cu peste cele treispe sau paispe persoane cunoscute. Vreo șapțișpe sau mai mult. Douăzeci ușor. Dar morții nu se pun la socoteală, fiindcă morții nu sunt persoane, morții sunt cadavre.

În realitate, există multe metode de a face cadavre, dar cele mai folosite sunt orificiile. Orificiile sunt niște găuri pe care le faci în persoane ca să le iasă sângele. Gloanțele de pistol produc orificii, dar și cuțitele pot să producă orificii. Dacă ți se scurge sângele, la un moment

dat inima sau ficatul nu mai funcționează. Sau, la fel, creierul. Și mori. O altă metodă de a face cadavre sunt tăieturile, care se realizează tot cu cuțite, sau cu macete și ghilotine. Tăieturile pot să fie mici sau mari. Dacă sunt mari, separă diverse părți ale corpului și rezultă cadavre în bucățele. Cel mai normal e să tai capetele, deși adevărul e că poți să tai orice parte. Asta-i din cauza gâtului. Dacă nu am avea gât ar fi altceva. Poate că normal ar fi să tai corpurile în jumătate ca să obții două cadavre. Dar avem gâturi, și ele reprezintă o tentație foarte mare. În special pentru francezi.

Serios vorbind, uneori palatul nostru nu prea arată ca un palat. Problema e că-i foarte mare și că nu-i chip să-l păstrezi curat. De mult tot ar vrea Itzpapalotl ca Yolcaut să angajeze o nepoată de-a ei ca s-o ajute la curățenie. Spune că e o persoană de încredere, dar Yolcaut nu mai vrea alte persoane în palatul nostru. Itzpapalotl se supără fiindcă palatul nostru are zece încăperi: a mea, a lui Yolcaut, a pălărilor, cea pe care o folosesc Miztli și Chichilkuali, cea pentru afaceri a lui Yolcaut și alte cinci camere

goale, pe care nu le folosim. În plus, ar mai fi bucătăria, sala fotoliilor, sala televizorului, sala filmelor, sala mea de jocuri, sala de jocuri a lui Yolcaut, biroul lui Yolcaut, sufrageria din interior, sufrageria de pe terasă, sufrageria mică, cinci băi pe care le folosim, două băi pe care nu le folosim, sala de sport, sauna și piscina.

Miztli spune că Yolcaut e un paranoic și că asta e o problemă. O problemă pentru curățenia palatului, dar și pentru odihna lui Miztli. Pentru că Miztli și Chichilkuali, împreună cu armele lor, se ocupă de protecția palatului nostru timp de douăzeci și patru de ore. Iar douăzeci și patru de ore înseamnă că uneori Miztli nu doarme și că alteori Chichilkuali nu doarme. Și asta în condițiile în care avem un gard foarte înalt pentru protecție. Ca să nu mai spunem că deasupra acestui gard se află sticlă pisată și sârmă ghimpată, dar și o alarmă cu raze laser, care uneori face gălăgie când trece vreo pasăre prin apropiere. Și pe deasupra trăim și în plină pustietate. În jurul palatului nostru se află o grădină uriașă. Are grijă de ea Azcatl, care e mut și e înconjurat toată ziua de

zgomotul mașinăriiilor pe care le manevrează. Azcatl are mașini pentru tuns gazonul, mașini pentru tuns iarba și mașini pentru tuns arbori și arbuști. Dar principalul său vrăjmaș sunt buruienile. Iar adevărul e că Azcatl pierde la scor, pentru că grădina noastră e mereu plină de bălării. Evident, hipopotamii pitici din Liberia sunt mașinării silențioase care devorează buruienile. Asta se numește erbivor, un mâncător de ierburi.

Tot în grădină, cam în dreptul sufrageriei de pe terasă, se află cuștile cu animalele noastre. Dintre păsări, avem vulturi, șoimi și o colivie plină cu papagali și păsări colorate. Guacamayo și altele la fel. Dintre feline, avem un leu într-o cușcă și doi tigri în alta. Lângă tigri se află un spațiu unde vom pune cușca pentru hipopotamul nostru pitic din Liberia. În cușcă se va afla o baltă, dar nu va fi o baltă adâncă, ci doar atât cât să se bălăcească în mocirlă. Hipopotamii pitici din Liberia nu sunt ca alți hipopotami, cărora le place să stea mult timp sub apă. De toate astea se va ocupa Itzcuahtli, care are grijă de animale: le dă de mâncare, le curăță

cuștile și le dă medicamente când se îmbolnăvesc. Itzcuahtli ar putea să-mi povestească multe lucruri despre animale, cum să le vindeci și așa mai departe. Dar nu-mi povestește nimic: și el e mut.

Cunosc mulți muți, trei. Uneori, când le spun ceva, parcă ar vrea să vorbească și deschid gura. Dar rămân tăcuți. Muții sunt misterioși și enigmatici. Treaba e că dacă taci nu poți să dai explicații. Mazatzin crede exact pe dos: spune că prin tăcere se pot învăța multe lucruri. Dar astea sunt idei din Imperiului Japoniei, care lui îi plac atât. Eu cred că cel mai enigmatic și mai misterios din lume trebuie să fie un mut japonez.

În anumite zile totul e nefast. Așa, ca azi, când m-a apucat iarăși durerea aia electrică de burtă. Sunt niște înțepături care se simt ca și cum te-ai electrocuta. Odată am băgat

o furculiță într-o priză și mi s-a electrocutat puțin mâna. Înțepăturile sunt cam la fel, doar că le simt în burtă.

Drept consolare, Yolcaut mi-a dăruit o pălărie nouă pentru colecția mea: un tricorn. Am multe tricornuri, unsprezece. Tricornurile sunt niște pălării în formă de triunghi care au o calotă foarte mică. Am tricornuri din țara Franța, din Regatul Unit și din țara Austria. Favoritul meu e un tricorn francez de la o trupă revoluționară. Cel puțin, așa scrie în catalog. Francezii îmi plac pentru că le iau regilor coroana înainte să le taie capul. Astfel, coroana nu pățește nimic și poți s-o păstrezi într-un muzeu din Paris sau poți s-o vinzi unei persoane care are mulți bani, așa, ca noi. Noul tricorn e din regatul Suediei și are trei biluțe roșii, câte una în fiecare vârf. Îmi plac mult tricornurile, fiindcă sunt pălării de soldați nebuni. Când îți pui unul îți vine să o iei la goană și să invadezi, de unul singur, regatul cel mai apropiat. Dar azi nu-mi vine să invadez țări, nici să pornesc războaie. Azi e o zi nefastă.

Pentru după-amiază Mazatzin nu mi-a dat teme și m-a lăsat pe mine să fac cercetări pe un subiect la alegere. E o chestie pe care o mai facem uneori, mai ales când mă îmbolnăvesc și nu pot să mă concentrez. Am făcut o cercetare despre țara Liberia. Potrivit enciclopediei, țara Liberia a fost întemeiată în secolul al XIX-lea de către niște persoane care înainte lucraseră ca slavi în Statele Unite. Erau persoane afro-americe. Șefii lor i-au lăsat liberi și au plecat să trăiască în Africa. Problema e că acolo trăiau deja alte persoane, persoanele africane. Atunci persoanele afro-americe au făcut un guvern al țării Liberia, iar persoanele africane nu. De aceea o tot duc în războaie și se omoară. Și acum aproape toți mor de foame. Se pare că țara Liberia e o țară nefastă. Și Mexicul e o țară nefastă. E o țară atât de nefastă, încât nu poți să faci rost de un hipopotam pitic din Liberia. În realitate, asta înseamnă să faci parte din Lumea a Treia.

Politicienii sunt persoane care fac afaceri grele. Și nu pentru că ar fi niște persoane emancipate, ci dimpotrivă. Așa zice Yolcaut,

care pentru a câștiga milioane de pesos nu are nevoie să repete de atâtea ori cuvântul „democrație“. Astăzi am cunoscut-o pe persoana paișpe sau cinșpe din câte cunosc și era un politician numit „guvernatorul“. A venit să cineze la noi la palat pentru că Cinteotl face un *pozole* verde succulent. Cinteotl e bucătăreasa palatului nostru și știe să prepare toate felurile de *pozole* de pe lume, care sunt trei: cel verde, cel alb și cel roșu. Mie nu prea-mi place *pozole*, mai ales din cauza salatei verzi calde, care e ceva absurd. Salata verde e pentru salate și pentru sendvișuri. În plus, face *pozole* cu capete de porc: odată m-am apropiat să văd fiertura din oală și în ea pluteau dinți și urechi. Sordid. Mie îmi plac *enchiladas*, *quesadillas* și *tacos* ciobănești. Iar *tacos* ciobănești îmi plac fără ananas, pentru că ananasul cu *tacos* e tot o chestie absurdă. *Enchiladas* le mănânc cu puțin ardei iute, fiindcă altfel mă doare și mai tare burta.

Guvernatorul e o persoană despre care se presupune că guvernează persoanele care trăiesc într-un stat. Yolcaut zice că guvernatorul nu guvernează pe nimeni, nici măcar pe curva

de maică-sa. Cu toate astea, guvernatorul e un domn simpatic, deși are o șuviță de păr alb pe mijlocul capului și nu și-o tunde. Eu m-am simțit foarte bine ascultând discuțiile dintre Yolcaut și guvernator. Dar guvernatorul nu. Avea fața roșie, parcă era gata să explodeze, pentru că eu mâncam niște quesadillas, în timp ce ei haleau *pozole* verde și discutau despre afacerile lor cu cocaină. Yolcaut i-a spus să stea liniștit, că eu eram mare, că noi eram o gașcă și că în găști adevărurile nu se ascund. Atunci guvernatorul m-a întrebat câți ani am, iar când i-am spus a fost de părere că eram încă mic pentru treburile astea. În acel moment Yolcaut s-a supărat și i-a aruncat în față o grămadă de dolari pe care i-a scos dintr-o valiză. Erau mulți, cu miile. Și a început să strige la el:

– Taci dracului, guvernatoru' lu' pește! Ce mă-ta pricepi tu, cretinule? Ia-ți șpaga și valea odată, hai, tâmpitule!

Apoi mi-a spus că pentru asta era afacerea noastră, să întreținem niște cretini. Fața guvernatorului s-a făcut și mai roșie, de data asta parcă i-ar fi explodat, nu alta, dar a început să

râdă. Yolcaut i-a spus că dacă tot e așa de îngrijorat pentru mine, atunci mai bine să-mi facă rost de un hipopotam. Guvernatorul a făcut o față care arăta că nu înțelege nimic, așa că i-am explicat că eu voiam un hipopotam pitic din Liberia, care e foarte greu de găsit fără să te duci în țara Liberia. Fața nu mai stătea să-i sară în aer. Ne-a întrebat: „Și de ce nu vă duceți în Liberia?” Yolcaut i-a răspuns imediat:

– Nu face pe prostul, guvernatorul.

Și atunci guvernatorul a spus: „Ei bine, s-ar putea face ceva.” Iar Yolcaut m-a mângâiat pe creștet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

– Vezi, Tochtli, Yolcaut întotdeauna reușește.

La drept vorbind, uneori Mexicul e o țară magnifică, în care se pot face afaceri foarte bune. Sau, uneori Mexicul e o țară nefastă, dar uneori e și o țară magnifică.

*Un debut magistral, ”
de o mare virtuozitate narativă.*

El Mundo

Tochtli, fiul unui temut mafiot mexican, locuiește împreună cu tatăl său și cu o suită de servitori într-un palat izolat de restul lumii, frecventat de politicieni corupți, de prostituate și de oameni de afaceri dubioși. Pentru „protecție“, băiatul este privat de contactul cu lumea exterioară, dar asta nu contează, pentru că palatul este el însuși o reproducere în miniatură a Mexicului.

Pentru grădina zoologică personală, Tochtli își dorește un hipopotam pitic din Liberia, pe care îl va și avea, într-un fel sau altul, pentru că tatăl lui „reușește întotdeauna“. Aventura în Africa, ce se va încheia cu capturarea lui Ludovic al XVI-lea și a Mariei Antoaneta, este o călătorie inițiativă, în urma căreia băiatul va descoperi legătura stranie dintre hipopotamii pitici din Liberia, monarhii francezi, samurai și lumea întregă. Tochtli se înscrie în tradiția lui Oskar Matzerath sau a lui Saleem Sinai, a copiilor geniali aflați față în față cu istoria și cu prezentul „sordid“. Prin lecțiile lui Mazatzin, Tochtli asistă la efectele „nefastе“ ale imperialismului, la prăbușirea Vechiului Regim și la colonizarea Africii cu sclavi eliberați, iar pălăria magică de detectiv îl ajută să descopere că realitatea este întotdeauna închisă într-o cameră la care numai patriarhii au acces. Însă Tochtli este el însuși un viitor patriarh – un patriarh al crimei organizate ca și tatăl său, un autentic „rege“ mexican și, mai presus de toate, un „bărbat adevărat“.

byblos

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1753-4

9 786064 417534